

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/808/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225426
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112225426.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Stanislavy Mikláňkovej v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie 175,00 € a iné (náhradu škody a nemajetkovej ujmy), o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 06. mája 2015, č.k. 22C/238/2012 - 192 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplatenia náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 41 ods. 2 písm. c) a d), § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1 veta druhá, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Navrhovateľ sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, ktorého sa mal uvedený subjekt dopustiť tým, že o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia nerozhodol v zákonnej lehote. Súd v danom prípade skúmal, či boli dané predpoklady vzniku zodpovednosti odporcu za škodu, a to existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Súdny exekútor podal dňa 05.03.2012 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej bolo rozhodnuté dňa 09.03.2012 vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Z uvedeného vyplýva, že od podania žiadosti o vydanie poverenia na exekúciu dňa 05.03.2012 do vydania poverenia exekučným súdom dňa 09.03.2012, uplynula doba 4 dní po jej doručení, t.j. v lehote 15 dní. V zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd musí o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia rozhodnúť do 15 dní od jej doručenia. Z obsahu spisu Okresného súdu Trenčín sp.zn. 58Er/675/2012 vyplýva, že o žiadosti súdneho exekútora bolo rozhodnutí 4 dni po doručení žiadosti súdneho exekútora, t.j. v zákonnej lehote, preto tvrdenia navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu, ktoré malo spočívať vo vzniku zbytočných prietahov v konaní, nie je pravdivé. Navrhovateľ vo svojom návrhu uplatnil aj iný dôvod resp. iný spôsob, ktorým mal exekučný súd naplniť legálny pojem „nesprávny úradný postup“, a to tým, že exekučný súd postupom podľa § 44 ods. 2 Ex. por. spôsobom odporujúcim zákonu, bez legálnych predpokladov založil svoju právomoc, realizoval úplný judičiálny proces, postavil sa do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej

právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov, čím porušil zásadu právneho štátu - zásadu legality (čl.2 ods. 2 Ústavy SR). Ak exekučný súd koná tak, že rozhoduje vo veci samej, uskutočňuje činnosť, ktorá by mu náležala vtedy, ak by konal v pozícii meritórneho súdu odvodzujúceho právomoc od § 40 a nasl. Zákona č. 244/2002 Z.z., pričom exekučný súd takýmto súdom nie je, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe. Taktiež namietal, že v dôsledku uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia bol vo veci založený stav *res iudicata*, kedy navrhovateľ už nemá možnosť iniciovať občianske súdne konanie a žiadať ochranu práva pred všeobecným súdom. Z exekučného spisu sp.zn. 58Er 675/2012 súd zistil, že exekučný súd pred rozhodnutím o žiadosti o udelenie poverenia na uskutočnenie exekúcie dôsledne preskúmal podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Z citovaného zákonného ustanovenia totiž vyplýva, že v prípade, ak súd zistí rozpor týchto listín so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku teda ukladá exekučnému súdu pri rozhodovaní o udelení poverenia preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom. Súladom exekučného titulu so zákonom pritom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu ale aj to, či na jeho základe možno exekúciu vykonať, teda či nie je tu taká právna úprava, ktorá by bránila vykonaniu exekúcie na základe tohto exekučného titulu. Na rozdiel od iných exekučných titulov vymenovaných v § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, zákon o rozhodcovskom konaní v ust. § 45 priznáva exekučnému súdu právo preskúmať rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska hmotného práva. Formálna právoplatnosť vykonávaného rozhodnutia vyjadruje, že rozhodnutie už nie je preskúmateľné riadnymi opravnými prostriedkami, teda že žiadne opravné prostriedky už nemajú odkladný účinok. Materiálna právoplatnosť rozhodnutia vyjadruje, že medzi účastníkmi na ktorých sa právoplatnosť vzťahuje, sa nastolil kvalitatívne nový právny vzťah v podobe judikovaného nároku o ktorom nemožno znova konať a ktorý je záväzný medzi účastníkmi a voči všetkým orgánom. Formálna právoplatnosť sa považuje za bezvýnimočnú, čo znamená, že rozhodnutie buď je alebo nie je napadnuteľné opravnými prostriedkami, materiálna právoplatnosť sa vyznačuje väčšou flexibilitou. V právnom poriadku tak existujú rozhodnutia, ktoré sice sú v zásade materiálne právoplatné, ale pre určité okruhy právnych vzťahov sa na ne hľadí, ako by materiálne právoplatne neboli. Materiálna právoplatnosť rozhodnutí preto nie je bezvýnimočná, ale z vážnych dôvodov existujú v nej výnimky. Možnosť prelomenia materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku je riešená v ust. § 45 zákona o rozhodcovskom konaní. Zákonodarcu jednoznačne uzákonil možnosť pre exekučný súd zastaviť exekúciu napriek právoplatnému rozhodcovskému rozsudku, ak má nedostatky uvedené v § 46 písm. a), b), alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na uskutočnenie exekúcie vo vyššie uvedenej exekučnej veci Okresného súdu Trenčín neprekročil svoju právomoc, ako to v žalobnom návrhu uvádza navrhovateľ, pričom na vec nemožno aplikovať ust. § 6 ods. 4 z.č. 514/2003 Z.z.. Uznesenie exekučného súdu č.k. 58Er 675/2012-11 zo dňa 09.03.2012 nebolo do dňa vyhlásenia tohto rozsudku zrušené odvolacím ani dovolacím súdom, a nadobudlo právoplatnosť dňa 01.08.2013. Na konštatovanie nezákonnosti tohto uznesenia podľa § 5 a § 6 z.č. 514/2003 Z.z. tak neboli splnené zákonné podmienky, pretože nebol preukázaný prvý predpoklad pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - t.j. existencia nezákonného rozhodnutia súdu. Rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia si navrhovateľ v konečnom dôsledku zaviniť sám, a to tým, že do predmetnej úverovej zmluvy vložil rozhodcovskú doložku, hoci ako dodávateľ poskytujúci úvery vo veľkom rozsahu už niekoľko rokov, musí poznať spotrebiteľské právne normy s tým, že nešlo o neočakávané rozhodnutie, keďže exekučné súdy nepovažovali rozhodcovské rozsudky za spôsobilé exekučné tituly, zamietali žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Rozhodcovské konania i podľa zistenia Európskej komisie nie sú v súlade s viacerými zásadami obsiahnutými v odporúčaní komisie 98/257/ES z 30. marca 1998 o zásadách platných pre orgány príslušné pre mimosúdne urovnávanie spotrebiteľských sporov. Navrhovateľ potom musí znášať následky takéhoto vlastného výberu, pričom mu nič nebránilo obrátiť sa so svojím nárokom nie na rozhodcovský súd, ale na všeobecný súd, ktorý by o pohľadávke navrhovateľa rozhodol podľa právnych noriem na ochranu spotrebiteľa a získal by tým vykonateľný exekučný titul, na základe ktorého by exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Pokiaľ ide o vznik škody, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Za skutočnú škodu treba považovať ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v podobe trvalého zmenšenia jeho majetku, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného.

Ide pritom o reálny rozdiel medzi hodnotou majetku poškodeného pred vznikom škody a hodnotou jeho majetku po jej vzniku. Ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, prípadne nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať pri pravidelnom behu vecí, nebyť škodovej udalosti. Navrhovateľ vyčíslil majetkovú škodu ako náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu. Z uvedeného pre súd vyplýva, že navrhovateľ tvrdí, že v dôsledku postupu exekučného súdu, ktorý zamietol žiadosť o udelenie poverenia, došlo k tomu, že pohľadávka navrhovateľa sa stala nevykonalnou. V tomto smere súd považuje za potrebné uviesť, že rozhodnutie exekučného súdu v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia nespôsobuje nevykonalnosť pohľadávky tak, ako to tvrdí navrhovateľ. Toto rozhodnutie iba konštatovalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Navrhovateľ však stále má možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním návrhu na začatie konania u všeobecného súdu. V rámci preskúmania, či došlo v prejednávanej veci k vzniku majetkovej škody vo výške istiny, ktorá bola priznaná rozhodcovským rozsudkom, je potrebné, aby navrhovateľ preukázal, že na túto sumu (istinu, priznanú rozhodcovským súdom) má právny nárok, čo je otáznave, a to vzhľadom na skutočnosť, že exekučný súd v súlade s § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní konštatoval, že rozhodcovský rozsudok priznával plnenie, ktoré je v rozpore so zákonom a dobrými mravmi a rovnako by musel preukázať, že by došlo k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky od dlžníka navrhovateľa. Uvedené skutočnosti však navrhovateľ súdu nepreukázal a tieto skutočnosti ani netvrdil. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, bude daná vtedy, ak škoda vznikla ako dôsledok nesprávneho úradného postupu, t.j. ak je medzi nimi bezprostredný vzťah príčiny a následku (ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nedošlo by ani ku vzniku škody). V danej veci nemožno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou, nakoľko navrhovateľ nepreukázal, že v dôsledku prieťahov v konaní (keď iná činnosť súdu nebola súdom vyhodnotená ako nesprávny úradný postup) došlo k vzniku nevykonalnosti pohľadávky, hlavne pri skutočnosti, že rozhodcovský rozsudok priznával plnenie, ktoré bolo v rozpore so zákonom a odporovalo dobrým mravom t.j. výška istiny, priznanej rozhodcovským súdom, nemôže predstavovať skutočnú škodu navrhovateľa. V tomto smere súd opätovne zdôrazňuje skutočnosť, že navrhovateľ nepreukázal ani to, že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného sudu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky od dlžníka navrhovateľa, a to v rozsahu priznanej istiny. Nakoľko súd nemal preukázané splnenie podmienok pre konštatovanie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd nerozhodoval o základe vecí medzitimným rozsudkom tak, ako to navrhoval navrhovateľ a rovnako nepriznal navrhovateľovi či už majetkovú škodu alebo nemajetkovú ujmu a jeho návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. Ak nie je daná zodpovednosť súd nemôže rozhodovať o náhrade škody či nemajetkovej ujmy. Keďže odporca bol v plnom rozsahu úspešný, podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. má právo na náhradu trov konania. Odporcovi trovy konania nevznikli, preto mu súd ich náhradu voči navrhovateľovi nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), okresný súd vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., okresný súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že okresný súd vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ urobil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p.,

proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís okresný súd dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci pre nesprávny úradný postup na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 09.03.2012 a exekútor požiadal okresný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 05.03.2012. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po 4 dňoch od podania žiadosti.

Z dikcie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehote 15 dní na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu neplatí, ak je ako exekučný titul predložená notárska zápisnica (§ 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku) alebo rozhodnutie rozhodcovskej komisie alebo ňou schválený zmier (§ 41 ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku), a to z dôvodu, že oproti iným exekučným titulom, je v týchto prípadoch exekučný súd povinný preskúmať exekučné tituly aj z hľadiska rozhodnutia vo veci samej (ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní). Ako správne uviedol okresný súd, postup exekučného súdu, ktorý rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v lehote 4 dní od podania návrhu, t.j. v zákonnej lehote, nemožno označiť za rozporný so zákonom a nemožno ho charakterizovať ako prieťahy v súdnom konaní. V danom prípade tak nemožno hovoriť o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu.

Odvolačný súd vo vzťahu k navrhovateľom tvrdenému nesprávne úradnému postupu z dôvodu prekročenia právomocí exekučného súdu považuje za potrebné uviesť, že exekučným titulom, na základe ktorého sa navrhovateľ domáhal vydania poverenia, bol rozsudok rozhodcovského súdu. Oprávnenie, ako aj povinnosť preskúmať rozhodcovský rozsudok vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, a aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ (napr. rozhodnutie z 06.10.2009 "Asturcom"). V tomto smere odvolací súd odkazuje na správne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pričom uvedené právne závery sú ustálené aj judikatúrou Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, a ani odvolací súd nemá dôvod sa od nich odkloniť.

K odvolacím námietkam (k majetkovej škode a k nemajetkovej ujme) odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa vznikom skutočnej škody, prípadne ušlého zisku a nemajetkovej ujmy, je potrebné najskôr zistiť, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti odporcu za škodu podľa § 9 ods. 1, ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., a to existencia nesprávneho úradného postupu, resp. zrušenia nezákonného rozhodnutia vydaného v exekučnom konaní. V danej veci však okresný súd ani odvolací súd existenciu toho predpokladu z vyššie uvedených objektívne udržateľných dôvodov nezistil. Čo sa týka prevažnej väčšiny odvolacích námietok vytykajúcich vady v konaní, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka navrhovateľa je nedôvodná. Vo veci bolo nariadené pojednávania na deň 18.09.2013 a 06.05.2015. Navrhovateľ mal dostatok času oboznámiť sa s písomným vyjadrením odporcu k jeho návrhu, a možnosť vyjadriť sa k nemu, či už písomne alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5-dňová lehota na prípravu pojednávania, ale navrhovateľ mal oveľa väčší časový priestor na túto prípravu, mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to vrátane aj exekučného spisu, ktorý bol súčasťou spisu.

Neobstojí tvrdenie navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady neustrannosti súdu a sudcu a námietky zaujatosti sudcu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, no nedostavil sa. Okresný súd po tom, ako prečítal návrh o zrušení pojednávania, poukazom na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 436/2013 - 11 zo dňa 12.09.2013 a rozhodnutie odvolacieho súdu o námietke zaujatosti, správne skonštatoval, že žiadosť navrhovateľa je nedôvodná a pojednával v neprítomnosti účastníkov.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods.1 O.s.p.), a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom,

keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. O.s.p.) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samom účastníkovi konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka (zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania, a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni prejednať vec v neprítomnosti účastníka. Súd ale môže žiadosť o odročenie pojednávania posudzovať len z aspektu tých skutočností, ktoré sú prípadne uvedené v žiadosti o odročenie pojednávania.

Navrhovateľ navrhol zrušiť pojednávanie a prerušiť konanie až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude rozhodnutie Krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním vecí. Ďalej navrhovateľ navrhol prerušiť konanie až do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika MS SR súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010. O návrhoch navrhovateľa rozhodol okresný súd na pojednávaní konanom dňa 18.03.2015 tak, že ich považoval za nedôvodné a pokračoval v konaní.

Z uvedených skutočností vyplýva, že v návrhu uvedený dôvod zrušenia pojednávania nebol dôvodný. Podľa názoru odvolacieho súdu v zhode s názorom okresného súdu riadne predvolaný navrhovateľ (splnomocnený zástupca) neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa nemohol pojednávanie zúčastniť. Okresný súd preto správne pokračoval v konaní. Navrhovateľovi nebolo postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy navrhovateľa a následne sa k nim vyjadriť a prípadne navrhnuť, označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa navrhovateľ sám svojou neprítomnosťou na pojednávaní bezdôvodne vzdal.

Z uvedených skutočností vyplýva, že v návrhu uvedený dôvod zrušenia pojednávania nebol dôvodný. Podľa názoru odvolacieho súdu v zhode s názorom okresného súdu riadne predvolaný navrhovateľ (splnomocnený zástupca) neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa nemohol pojednávanie zúčastniť. Okresný súd preto správne pokračoval v konaní. Navrhovateľovi nebolo postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy navrhovateľa a následne sa k nim vyjadriť a prípadne navrhnuť, označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa navrhovateľ sám svoju neprítomnosťou na pojednávaní bezdôvodne vzdal.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa uvádzanú v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca, túto považuje odvolací súd za nedôvodnú. Navrhovateľ namietol zaujatosť všetkých sudcov Okresného súdu Trenčín, ktorým je prejednávaná vec náhrady škody, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom toho istého súdu. Uznesením Krajského súdu Trenčín zo dňa 19. októbra 2012 č.k. 4NcC/189/2012 - 11 bolo rozhodnuté o tom, že sudkyňa Okresného súdu Trenčín Mgr. Martina Trnavská nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí. Naviac, predmetná vec bola pridelená dňa 14.02.2013 zákonnej sudkyňi JUDr. Martine Dubovcovej, ktorá nebola sudcom Okresného súdu Trenčín ani zamestnancom Okresného súdu Trenčín v čase rozhodovania Okresného súdu Trenčín v exekučnej veci, v súvislosti s ktorou navrhovateľ uplatňuje svoje nároky v tomto konaní. Samotná skutočnosť, že je okresným súdom prejednávaná vec náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom toho istého súdu v inej veci, hypotézu právnej normy § 14 ods. 1 O.s.p. nenapĺňa. Navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne také právne významné skutočnosti, ktoré predpokladá ust. § 14 O.s.p., a pre ktoré by bolo možné mať za to, že rozhodol vo veci nezákonný sudca. Vzhľadom na uvedené, navrhovateľom uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p. nie je dôvodný.

Nepravdivé je tvrdenie navrhovateľa, že nebola poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Poučenie o uvedenom procesnom práve a zároveň povinnosti mu bolo dané písomne spolu s predvolaním na pojednávanie dňa 06.05.2015, ktoré riadne prevzal. Zároveň bolo dané sudcom ústne na pojednávaní, ktorého sa, ako bolo už vyššie uvedené, bezdôvodne nezúčastnil.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré okresný súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on ako odporca, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov navrhovateľa sa nevzťahuje na prejednávany prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa vo veci nenariadilo ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že ústavný súd doposiaľ nerozhodol o ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorého výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., že súd konštatoval porušenie práva a pod..

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy nevyplývajú

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.